

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jana Pekáče a soudců Mgr. Lenky Havlíčkové a Mgr. Martina Paška ve věci

žalobců:

- a) [redacted] narozená [redacted]
b) [redacted], narozený [redacted]
oba bytem [redacted], [redacted]
oba zastoupení advokátem Mgr. Václavem Láskou
sídlem Štefánikova 1/65, 150 00 Praha 5

proti

žalované:

AUTODROM Most, a. s., IČO: 25419048
sídlem Tvrzova 5, 434 01 Most
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Zachem
sídlem Karlovo náměstí 325/7, 120 00 Praha 2

**o stanovení povinnosti zdržet se obtěžování sousedního pozemku hlukem,
o odvolání žalobců proti rozsudku Okresního soudu v Mostě ze dne 21. 1. 2020,
č. j. 13 C 158/2018-208**

takto:

Rozsudek okresního soudu se **zrušuje** a věc se mu **vrací** k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. V záhlaví označeným rozsudkem Okresní soud v Mostě (dále jen „okresní soud“) zamítl žalobu, kterou se žalobci domáhali, aby se žalovaná zdržela obtěžování žalobců hlukem pocházejícím z provozu motocyklů a automobilů na pozemcích žalované p. č. [redacted], [redacted], způsobem [redacted], v katastrálním území [redacted], pronikajícím na pozemek žalobců p. č. [redacted], jehož součástí je stavba č. p. [redacted] ([redacted]), v katastrálním území [redacted] (výrok I.) a žalobcům uložil povinnost zaplatit žalované společně a nerozdílně na náhradě nákladů řízení 33 940,50 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok II.).
 2. Okresní soud vycházel ze zjištění, že dne 28. 8. 1978 vydal Národní výbor v Mostě jako příslušný stavební úřad (dále jen „stavební úřad“) územní rozhodnutí o umístění stavby „Branně – sportovní areál – autodráha Most“, přičemž shledal, že umístění této stavby vyhovuje mj. i hygienickým předpisům. Následně dne 6. 7. 1979 vydal stavební úřad stavební povolení pro označenou stavbu, sestávající z autodráhy, startovací věže a depa, svépomocné dílny, vstupního sdruženého objektu a tunelového podjezdu (dále též jen „autodrom“). V následujících letech byla postupně vydávána kolaudační rozhodnutí k povolení užívání těchto staveb i dalších staveb, které se stávaly součástí autodromu, přičemž ke všem stavbám vydala Okresní hygienická stanice v Mostě a následně Krajská hygienická stanice Ústeckého kraje závazné posudky, ve kterých s užíváním staveb za účelem provozování sportovní činnosti souhlasila. Žalovaná má živnostenské oprávnění k provozování tělovýchovných a sportovních zařízení a organizování sportovní činnosti. Žalovaná nepopřela, že je zdrojem hluku, který pochází z její provozní (sportovní) činnosti. Kvůli tomuto hluku bylo provedeno měření, podle kterého bylo zjištěno, že žalovaná překračuje hygienické limity hluku a byla jí uložena pokuta 50 000 Kč, kterou uhradila. Následně s ní Krajská hygienická stanice zahájila i další správní řízení ve stejné věci. Magistrát města Mostu vedle toho zahájil s žalovanou celkem 7 správních řízení pro porušení povinnosti vyplývající z obecně závazné vyhlášky o regulaci hlučných činností. Tato řízení dosud nejsou ukončena.
 3. Po zhodnocení zjištěného skutkového stavu okresní soud dospěl k závěru, že žalovaná svoji podnikatelskou činnost provozuje na základě platného živnostenského oprávnění a na stavbách, které byly řádně zkolaudovány právě za účelem provozování sportovní činnosti. Ke kolaudačním rozhodnutím vydala vždy souhlasné závazné stanovisko Krajská hygienická stanice
- Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Vladimíra Janků.

Ústeckého kraje, nebo její předchůdkyně Okresní hygienická stanice v Mostě. Schvalující orgán se před vydáním územního rozhodnutí o umístění stavby a kolaudačního rozhodnutí zabýval rovněž účinky tohoto provozu žalované na okolí.

4. Okresní soud věc posoudil podle § 1013 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, v účinném znění (dále jen „o. z.“), jelikož hluk pochází z provozu žalované, který byl úředně schválen, o čemž svědčí i skutečnost, že na pozemcích žalované (autodromu) probíhá několik desetiletí sportovní činnost. Autodrom je přitom dle názoru okresního soudu obdobným zařízením ve smyslu ustanovení § 1013 odst. 2 o. z.
5. Dle závěru okresního soudu nebylo prokázáno, že by žalovaná při svém provozu překračovala limity hluku stanovené ve veřejnoprávních předpisech, s výjimkou roku 2015 (3 roky před podáním žaloby), kdy bylo správní řízení vedené proti žalované skončeno pravomocným rozhodnutím Krajské hygienické stanice, kterým byla žalované uložena pokuta. Druhé správní řízení nebylo dosud pravomocně skončeno a jiná správní řízení nebyla po provedených měřeních hluku Krajskou hygienickou stanicí ani zahájena, tato měření proto nejsou v projednávané věci relevantní. Dle okresního soudu lze překročení limitů hluku prokázat toliko pravomocným rozhodnutím Krajské hygienické stanice. Na posouzení překročení rozsahu schváleného provozu nemá vliv ani skutečnost, že žalovaná porušila obecně závaznou vyhlášku města Most o regulaci hlučných činností, jelikož tato vyhláška není veřejnoprávním předpisem. Dále okresní soud poukázal na to, že žalovaná provedla organizační a technická opatření ke snížení hluku (nepatrné omezení provozní doby, protihluková stěna). Žalobci neprokázali, že by při provádění provozu žalované byl překračován rozsah, v jakém byl úředně schválen. Ačkoli byli účastníci poučeni o záměru okresního soudu posoudit věc podle § 1013 odst. 2 o. z., a žalobci byli poučeni rovněž o jejich povinnosti tvrzení a důkazní, setrvali žalobci na svém stanovisku, že provoz žalované úředně schválen nebyl a věc se má posuzovat podle § 1013 odst. 1 o. z. Na podporu tohoto jejich stanoviska však rovněž žádný důkaz, ač byli poučeni dle § 118 a odst. 1 a 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v účinném znění (dále jen „o. s. ř.“), neoznačili.
6. Žalobci mají dle okresního soudu nárok pouze na náhradu újmy v penězích podle § 1013 odst. 2 o. z., neboť žalovaná sice při své úředně schválené provozní činnosti vytváří hluk, avšak nepřekračuje rozsah, v jakém byl její provoz úředně schválen. Žalobci však náhradu újmy v penězích nepožadovali, a proto shledal okresní soud žalobu nedůvodnou.
7. Výrok o náhradě nákladů řízení co do jeho základu okresní soud s odkazem na § 142 odst. 1 o. s. ř. odůvodnil plným úspěchem žalované ve věci s tím, že jí přiznané náklady řízení tvoří náklady právního zastoupení stanovené dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v účinném znění (dále jen „a. t.“) sestávající z mimosmluvní odměny za 15 úkonů právní služby po 1 500 Kč (§ 9 odst. 1 a. t.) a jeden úkon právní služby ve výši 750 Kč (účast při vyhlášení rozsudku), 16 paušálních náhrad hotových výdajů po 300 Kč a náhrady za 21% daň z přidané hodnoty z odměny a náhrad ve výši 5 890,50 Kč.
8. Proti rozsudku okresního soudu podali žalobci včasné odvolání, kterým se domáhali, aby odvolací soud rozsudek změnil tak, že žalované uloží povinnost zdržet se obtěžování žalobců hlukem, případně aby rozsudek zrušil a věc vrátil okresnímu soudu k dalšímu řízení. Namítali, že provoz autodromu není úředně schváleným provozem ve smyslu § 1013 odst. 2 o. z., jelikož dle jejich názoru kolaudační rozhodnutí nelze považovat za úřední schválení provozu, když nestanovuje podmínky a limity provozu autodromu v souvislosti s činností, která je v něm provozována. Úředním schválením provozu nemůže být ani živnostenské oprávnění žalované, jelikož se jedná pouze o ohlašovací volnou živnost. Ačkoli byli žalobci soudem vyzváni, aby navrhli důkazy k prokázání svého tvrzení, že provoz žalované nebyl úředně schválen, nemohou takový důkaz označit, jelikož je naopak na žalované, aby prokázala, že úřední schválení jejího provozu existuje, což dle jejich názoru žalovaná neprokázala. Ze stejného důvodu proto nemohou označit ani důkazy k tomu, že je překračován rozsah, v jakém byl provoz úředně

schválen, když žádné úřední schválení, které by stanovilo rozsah provozu žalované, neexistuje. Žalobci poukázali na to, že bylo zjištěno, že provoz žalované soustavně porušuje nejen hygienické limity, ale také obecně závaznou vyhlášku Statutárního města Most. Dle jejich názoru přitom nemohlo být vydáno takové úřední schválení, které by schvalovalo podmínky provozu překračující limity stanovené veřejnoprávními předpisy. Namítali, že okresní soud neprovedl důkazy zprávami o šetření a měření hluku Krajskou hygienickou stanicí, výsledky svědků ani další důkazy, které podporují jejich tvrzení, že provoz autodromu překračuje hygienické limity. Odkázali na judikaturu Nejvyššího soudu, podle které je několik výjimek, kdy se aplikuje § 1013 odst. 1 o. z. i v případě, kdy je zdrojem imisí úředně schválený provoz. Namítali, že okresní soud se tímto vůbec nezabýval a nevypořádal se s jejich argumentací, že oni ani jejich právní předchůdci se neúčastnili řízení, ve kterém byl provoz žalované úředně schválen. Zdůraznili, že v územním rozhodnutí o umístění stavby je uvedeno, že musí být respektovány podmínky tzv. závodního posudku okresního hygienika ze dne 24. 2. 1978, a obdobně je v kolaudačním rozhodnutí odkazováno na dokumentaci ověřenou ve stavebním řízení. Žádnou z těchto listin nedisponuje ani žalovaná ani stavební úřad. Jelikož nelze zjistit dodržování podmínek, za kterých byl provoz žalované schválen, je třeba imise z provozu žalované posuzovat podle soudobých hygienických norem, které žalovaná překračuje.

9. Žalovaná se k podanému odvolání vyjádřila tak, že okresní soud provedl důkazy všemi povoleními, která se vztahují k výstavbě a schválení provozu autodromu. Poukázala na to, že má platnou licenci Mezinárodní automobilové federace FIA i Mezinárodní federace motocyklistů FIM, které zkoumají splnění podmínek pro udělení licence. Žalobci neuvedli, které úřední povolení dle jejich názoru chybí. Nesouhlasila s tím, že by soustavně porušovala hygienické limity, když toto porušení bylo prokázáno pouze jednou, a žalovaná naopak zavádí celou škálu protihlukových opatření. Před vydáním územního i kolaudačního rozhodnutí se schvalující orgán dostatečně zabýval účinky provozu autodromu na okolí a souhlasně se vyjádřila i hygienická stanice. K tvrzení žalobců, že oni ani jejich právní předchůdci se neúčastnili řízení o povolení stavby, nepředložili žádné důkazy, nadto ani podle tehdy (i současně) platných právních předpisů účastníky tohoto řízení být nemohli, a proto není toto jejich tvrzení relevantní. Žalovaná navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek jako věcně správný potvrdil.
10. Krajský soud jako soud odvolací po zjištění, že odvolání je přípustné (§ 201 o. s. ř., § 202 odst. 2 o. s. ř. *arg. a contrario*), bylo podáno oprávněnými osobami (§ 201 o. s. ř.) a v zákonem stanovené lhůtě (§ 204 odst. 1 o. s. ř.), přezkoumal napadený rozsudek i řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212 a § 212a o. s. ř.), aniž k jeho projednání nařídil jednání [§ 214 odst. 2 písm. d) o. s. ř.], a shledal odvolání důvodným, neboť řízení je zatíženo vadami, jež mohly mít za následek vydání nesprávného rozhodnutí ve věci [§ 219a odst. 1 písm. a) o. s. ř.] a napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů [§ 219 odst. 1 písm. b) o. s. ř.].
11. Okresní soud správně vycházel z toho, že danou věc je třeba posoudit podle zákona č. 82/2012 Sb., občanského zákoníku, účinného od 1. 1. 2014, neboť předmětem řízení je požadavek na zdržení se imisí, jenž se posuzuje podle právní úpravy účinné v době rozhodování soudu (§ 3028 odst. 2 o. z.; srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 6. 2015, sp. zn. 22 Cdo 3277/2014).
12. Podle § 1013 odst. 1 o. z. vlastník se zdrží všeho, co působí, že odpad, voda, kouř, prach, plyn, pach, světlo, stín, hluk, otřesy a jiné podobné účinky (imise) vnikají na pozemek jiného vlastníka (souseda) v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezují obvyklé užívání pozemku; to platí i o vnikání zvířat. Zakazuje se přímo přivádět imise na pozemek jiného vlastníka bez ohledu na míru takových vlivů a na stupeň obtěžování souseda, ledaže se to opírá o zvláštní právní důvod.
13. Podle § 1013 odst. 2 o. z. jsou-li imise důsledkem provozu závodu nebo podobného zařízení, který byl úředně schválen, má soused právo jen na náhradu újmy v penězích, i když byla újma

způsobena okolnostmi, k nimž se při úředním projednávání nepřihlédlo. To neplatí, pokud se při provádění provozu překračuje rozsah, v jakém byl úředně schválen.

14. Rovněž správně se okresní soud zabýval otázkou, zda lze na danou věc aplikovat ustanovení § 1013 odst. 2 o. z., tedy zda se v případě žalované jedná o tzv. privilegované imise, jak se toho dovolává, jelikož v takovém případě by žalobci, s výjimkami níže popsány, měli toliko právo na náhradu újmy v penězích a nemohli by se podle § 1013 odst. 1 o. z. domáhat, aby se žalovaná takových imisí, zde imisí v podobě hluku, v rozsahu, v němž by překračovaly míru přiměřenou místním poměrům, zdržela.
15. Mají-li se imise hluku produkované žalovanou řídit režimem ust. § 1013 odst. 2 o. z., musí mít činnost žalované povahu provozu závodu či jiného zařízení, musí jít o provoz úředně schválený a žalovaná nesmí překročit rozsah, v němž byl úředně schválen. Důkazní břemeno o splnění prvních dvou předpokladů nese žalovaná, která se aplikace ust. § 1013 odst. 2 o. z. dovolává. V případě, že prokáže skutečnosti, při jejichž posouzení bude možno závěr o naplnění těchto předpokladů učinit, je na žalobcích, aby konkrétně tvrdili, zda je případně rozsah, v němž byl provoz žalované úředně schválen, úředním rozhodnutím omezen oproti rozsahu, jenž vyplývá z důkazů předložených žalovanou (např. co do časového rozsahu provozu, hluchosti apod.), a jakým způsobem a v jakém rozsahu případně žalovaná rozsah úředního schválení překračuje, a aby tato tvrzení prokázali.
16. S okresním soudem lze souhlasit potud, že provoz žalované byl úředně schválen, jelikož činnost provozuje na zkolaudovaných stavbách, při jejichž povolování byl zkoumán jejich vliv na okolí, které užívá k účelům, pro které byly zkolaudovány, a k provozování své činnosti má příslušné živnostenské oprávnění (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 3. 2017, sp. zn. 22 Cdo 4847/2016). Žalobci konkrétně ani netvrdí, jaké další úřední schválení provoz žalované vyžaduje. Okresní soud dospěl také ke správnému závěru, že provoz žalované (provoz autodromu) lze podřadit pod provoz závodu nebo podobného zařízení, neboť areál autodromu, tvořený v žalobě označenými pozemky, včetně staveb, jež se na nich nachází a jsou jejich součástí, je majetkem žalované, který dle svého rozhodnutí používá k provozování svojí podnikatelské činnosti (viz § 502 o. z.).
17. Okresní soud se však, s ohledem na to, co za řízení vyšlo najevo, dostatečně nezabýval rozsahem, v jakém byl provoz žalované schválen. Územní rozhodnutí i kolaudační rozhodnutí totiž odkazují na další dokumenty – územní rozhodnutí o umístění stavby z 28. 8. 1978 na závodní posudek okresního hygienika ze dne 24. 2. 1978, č. j. 629-215/78, s tím, že jeho podmínky musí být respektovány, a kolaudační rozhodnutí ze dne 16. 5. 1984 na ověřený projekt co do účelu, k němuž lze autodrom užívat. Stran těchto listin se jedná o důkazy, které jsou potřeba ke zjištění skutkového stavu a vyplývají z obsahu spisu, tudíž je soud může provést, aniž by jejich provedení účastníci navrhli (§ 120 odst. 2 o. s. ř.). Nutno uvést, že žalobci se posudku hygienika v řízení dovolávali a nepředložili jej k důkazu jen proto, že se jim jej nepodařilo získat. Je třeba též poukázat na skutečnost, že kolaudačním rozhodnutím byla investorovi (stavebníkovi) uložena povinnost uchovat projekt skutečného provedení stavby a příslušná rozhodnutí stavebního úřadu po celou dobu užívání stavby. Stran případného nesplnění ediční povinnosti protistranou, která nenese důkazní břemeno, lze odkázat na závěry vyložené v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2015, sp. zn. 29 Cdo 440/2013.
18. Teprve po té, co bude výše uvedeným postupem zjištěn skutkový stav stran rozsahu úředního schválení provozu žalované, budou moci žalobci kvalifikovaně tvrdit a prokazovat, zda žalovaná tento rozsah překračuje a jak.
19. Žalobci správně poukazují na to, že i v případě, že by žalovaná rozsah schválení provozu nepřekračovala, nebylo by možno imise žalované posuzovat jako privilegované podle § 1013 odst. 2 o. z., pokud žalobci, resp. jejich právní předchůdce (vlastník pozemku p. č. ■■■ v k. ú. ■■■), neměl v řízení o úředním schválení provozu žalované, zde v územním řízení a stavebním řízení, možnost uplatnit proti provozu námitky (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího

soudu ze dne 29. 3. 2017, sp. zn. 22 Cdo 4847/2016). Žalobci tvrdí, že takovou možnost neměli, aniž by však tvrdili konkrétní okolnosti, z nichž by bylo lze, při jejich prokázání, takový závěr učinit. Okresní soud se s tímto pro rozhodnutí ve věci významným tvrzením po skutkové ani právní stránce nevypořádal, nesplnil ve vztahu k němu ani poučovací povinnost podle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř., pročez řízení zatížil jednak vadou, jež mohla mít za následek vydání nesprávného rozhodnutí podle § 219a odst. 1 písm. a) o. s. ř., a jednak nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů podle § 219a odst. 1 písm. b) o. s. ř.

20. Je však třeba uvést, že i v případě, že by žalobci či jejich právní předchůdce neměli možnost uplatnit námitky, není vyloučeno posouzení imise žalované jako privilegované podle § 1013 odst. 2 o. z. Tomu však musí předcházet podrobení střetu dvou posuzovaných práv – práva provozovat na základě úředního schválení závod či jiné podobné zařízení a práva na ochranu proti imisím – testu proporcionality, a o tom, zda jde o privilegovanou imisi, rozhodnout podle jeho výsledku. V tomto směru by měla žalovaná tvrdit a prokázat výjimečné okolnosti, které by takový postup odůvodnily (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 3. 2017, sp. zn. 22 Cdo 4847/2016). Žalovaná přitom tvrdí, jež by mohlo v tomto směru mít význam, aniž by odvolací soud předjímal vlastní hodnocení případě zjištěných skutečností, v řízení již učinila, a to tvrzení, že žalobci pozemek, na který mají imise žalované vnikat, nabyli až v roce [REDAKCE], kdy autodrom byl v řadu let provozu, přičemž výstavba v dané lokalitě probíhala přes nesouhlas hygienika. Rovněž stran tohoto tvrzení bude třeba žalovanou podle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. vyzvat, aby jej konkretizovala, tedy zejména uvedla, zda tvrdí, že takový nesouhlas byl dán i v konkrétním případě žalobců, a aby k tomuto tvrzení označila důkazy. S ohledem na zásadu procesní ekonomie toho však bude třeba pouze za situace, pokud by okresní soud na základě zjištěného skutkového stavu dospěl k závěru, že žalobci nemohli svoje námitky v úředním řízení o schválení provozu žalované uplatnit.
21. Žalobci rovněž správně poukazují na to, že se okresní soud nevypořádal ani s další namítanou výjimkou z možnosti posoudit imise jako privilegované i za situace, kdy by šlo o úředně schválený provoz a žalovaná nepřekračovala rozsah jeho úředního schválení. Za takovou výjimku je třeba považovat především situaci, kdy imise ohrožují základní právo, zejména právo na život a zdraví (k tomu opět viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 3. 2017, sp. zn. 22 Cdo 4847/2016). Žalobci přitom v řízení tvrdili, že imise žalované ohrožují jejich zdraví. Okresní soud se s tímto tvrzením žalovaných v rozhodnutí po skutkové ani právní stránce nevypořádal, a proto jde o další důvod, pro který jej nelze pro nedostatek důvodů přezkoumat podle § 219a odst. 1 písm. b) o. s. ř. Břemeno tvrzení a důkazní tíží žalobce, soud je však v případě jeho neunesení povinen žalobce poučit podle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. Pokud takto nepostupoval, zatížil okresní soud řízení další vadou, která mohla mít za následek vydání nesprávného rozhodnutí ve věci podle § 219a odst. 1 písm. a) o. s. ř.
22. Lze tedy uzavřít, že teprve po doplnění dokazování stran rozsahu úředního schválení provozu žalované, po případném doplnění konkrétních tvrzení o tom, zda a jak takto zjištěný rozsah schválení žalovaná překračuje, a po provedení k doplněným tvrzením označených důkazů, bude možno učinit závěr o tom, zda žalovaná rozsah úředního schválení překračuje či nikoliv. Pokud by okresní soud dospěl k závěru, že žalovaná rozsah úředního schválení nepřekračuje, bude třeba se zabývat tvrzenými výjimkami z aplikace ustanovení § 1013 odst. 2 o. z., tedy tím, zda žalobci, resp. jejich právní předchůdce, (ne)měli možnost uplatnit námitky v řízení o úředním schválení provozu žalované, v této souvislosti pak též tvrzením žalované stran případného nesouhlasu hygienika s výstavbou rodinného domu žalobců, a tím, zda imise hluku produkované provozem žalované ohrožují zdraví žalovaných, vše za důsledného plnění poučovací povinnosti podle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. Teprve poté bude možno učinit spolehlivý závěr o tom, zda na věc lze aplikovat § 1013 odst. 2 o. z. Pro úplnost je třeba uvést, že i za této situace by bylo lze žalobě vyhovět, pokud by bylo možno imisi zamezit technickým či organizačním opatřením, které žalovanou neúměrně nezatíží a lze jej po ní spravedlivě žádat, samozřejmě za předpokladu, že jde o imisi nepřiměřenou místním poměrům a podstatně

omezující obvyklé užívání pozemku žalobců, tedy podřaditelnou pod hypotézu ustanovení § 1013 odst. 1 o. z. Stran takových skutečností tíží břemeno tvrzení a důkazní žalobce.

23. V případě, že imise žalované nebude možno posoudit jako privilegované, bude třeba věc posuzovat podle § 1013 odst. 1 o. z., a zabývat se tím, zda hluk z provozu žalované překračuje míru přiměřenou místním poměrům a podstatně omezuje obvyklé užívání pozemku žalobců (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 2. 2017, sp. zn. 22 Cdo 561/2015). Takové posouzení vyžaduje zjištění, jaká míra obtěžování je dána na pozemku žalobců, jaká míra nepřekračuje míru přiměřenou poměrům v daném typu lokalit, tedy v okolí provozu obdobného závodu jako je závod žalované, tak i v konkrétním místě (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. 22 Cdo 636/2014). Zde je třeba zdůraznit, že žalobci dosud neoznačili důkaz k prokázání míry imisí hluku produkovaných žalovanou pronikajících na jejich pozemek v žalobě označený, předložili toliko listiny o výsledcích měření hluku na pozemcích jiných vlastníků. Okresní soud učinil v napadeném rozsudku (viz odst. 18 jeho odůvodnění) závěr o tom, že žalobci neprokázali překročení limitů hluku, neboť v době podání žaloby ani poté nebylo vůči žalované zahájeno správní řízení o překročení limitů hluku. Jednak je třeba uvést, že pokud má být rozhodnutí založeno na neunesení břemene důkazního, nelze tak učinit, aniž by soud účastníka poučil o jeho povinnosti důkazní a o důsledcích plynoucích z jejího nesplnění podle § 118a odst. 3 o. s. ř. Okresní soud takto nepostupoval a zatížil řízení další vadou, která mohla mít za následek vydání nesprávného rozhodnutí [§ 219a odst. 1 písm. a) o. s. ř.]. Nesprávným je též názor vyslovený tamtéž, že by snad soud nebyl oprávněn si v řízení posoudit otázku překročení hygienických limitů samostatně a byl odkázán na výsledky případného řízení před příslušnou hygienickou stanicí jako správním orgánem. Je tomu právě naopak, neboť soud je oprávněn posoudit si otázku, o které jinak přísluší rozhodnout jinému orgánu sám, ledaže by o dané otázce již bylo vydáno příslušným orgánem rozhodnutí (viz § 135 odst. 2 o. s. ř.). Pokud žalobci tvrdí, že limity hluku jsou na jejich pozemku imisemi žalované překračovány, pročez jsou takovým hlukem obtěžováni na míru přiměřenou poměrům, jde o otázku zjištění skutečné hlukové zátěže na pozemku žalobců pocházející z provozu závodu žalované, tedy o skutkovou otázku, která musí být předmětem dokazování v řízení, a stran které mají žalobci důkazní povinnost.
24. Jelikož okresní soud zatížil řízení vadami shora popsanými a z důvodů rovněž výše vyložených je jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné, odvolací soud napadený rozsudek podle § 219a odst. 1 písm. a) a b) o. s. ř. zrušil a věc podle § 221 odst. 1 písm. a) o. s. ř. vrátil okresnímu soudu k dalšímu řízení.
25. V dalším průběhu řízení okresní soud postupovat způsobem popsaným v odst. 17. a následujících odůvodnění tohoto rozsudku, a to za důsledného plnění poučovací povinnosti podle § 118a o. s. ř. V novém rozhodnutí se okresní soud vypořádá se všemi pro rozhodnutí významnými tvrzeními účastníků, popř. s tím, proč některá tvrzení účastníků významná pro rozhodnutí ve věci nejsou. Stejně bude postupovat i ve vztahu k důkazním návrhům účastníků.
26. Právní názor odvolacího soudu stran výjimek z aplikace ust. § 1013 odst. 2 o. z., výše popsaných, a stran možnosti (nutnosti) prokazování hlukové zátěže v řízení před soudem, je pro okresní soud závazný (§ 226 odst. 1 o. s. ř.).
27. O nákladech tohoto odvolacího řízení rozhodne okresní soud v novém rozhodnutí o věci (§ 224 odst. 3 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** dovolání přípustné.

Ústí nad Labem 13. října 2020

Mgr. Jan Pekáč v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Vladimíra Janků